

## Samoilla oljilla

Sodan jälkeen kerjäläisiin kyllästyneiden kerrostalojen asukkaat asensivat ulko-oven viereen kyltin; *autamme kirkon kautta*. Kyltin sanoman mukaan riitti, kun verovaroin tuki kirkon toimintaa.

Kirkon jäsenenä oleminen on jokaiselle vapaaehtoista. Olemalla kirkon jäsen, omalta osaltaan kantaa vastuuta kirkon tehtävästä verovaroin; evankeliumin levittämisestä ja lähimmäisestä huolehtimisesta. Käytännön työtä ei kuitenkaan pystytä hoitamaan pelkästään työntekijöiden voimin. Siihen tarvitaan kaikkien seurakuntalaisten panosta.

Jokaisella seurakunnan jäsenellä on paikkansa tässä tehtäväkentässä. Kukaan ei ole tarpeeton. Itse kullakin on omat vahvuutensa ja jokaiselle löytyy oma tehtävä. Työntekijöiden asiana on näyttää ja ohjata näihin tehtäviin.

Usein kuulen sanottavan; seuraava

henkilö toimittaa ko. tehtävän ja häntä avustavat seuraavat henkilöt. Ymmärrän kuitenkin niin, että kaikki yhdessä toimittavat ko. tehtävän. Kirkon, seurakunnan, pitäisi olla tasavertaisuuden yhteisö, sen edelläkävijä. Kaikki ovat samalla tasolla, samalla olkipatjalla kuten heränneitten on ollut tapana sanoa. Tehtävät ovat erilaisia, mutta tekijät ovat samanvertaisia ja samanarvoisia. Voisiko tämänkaltainen yhdenvertaisuuden kokemus myös lisätä halukkuutta kantaa vastuuta seurakunnan toiminnasta?

Keneltäkään ei pyydetä liikaa, ei yli sen minkä osaa ja jaksaa. Tälläkin hetkellä lukuisat seurakuntalaiset kantavat osaltaan vastuuta seurakuntamme tehtävästä esimerkiksi uuteen kirkkoon liittyen. Erityisesti haluan ajatella heitä, jotka kaikessa hiljaisuudessa, itsestään ääntä pitämättä, kantavat vastuuta lähimmäisten huomioimisessa ja auttamisessa.

Kannetaan yhdessä vastuuta Päivi Paunun esittämän laulun sanoin *Käymme yhdessä ain, käymme aina rinnakkain*.

## Pekka-pappi

